

Розділ перший

Кожний сутужний ковток повітря полум'ям лизав горло Ілайді Лохан, поки дівчина накульгувала вгору стрімким пагорбом серед лісу.

Попід вогким листям, що килимом застелило Дібровник, сірі камені де-не-де усяли схил підступними перешкодами, велети-дуби тягнулися занадто високо, позбавляючи дівчину надії вхопитися за віття, аби не зірватися вниз. Пришвидшити крок здалося їй сміливішим рішенням, аніж покотитися назад, тож Ілайда перелізла через край скелястої вершини, і нога загула від болю, щойно опустилася на коліна.

Лісисті схили розкинулися навсібіч, дерева — немов ті грати безмежної клітки.

Тижні. Минули тижні, відколи Манон Чорнодзьоба та її Тринадцятро покинули Ілайду в цьому пралісі й Крилата очільниця наказала їй рушати на північ. Щоб відшукати загублену королеву, тепер уже зрілу та повнослилу, — а також знайти Селену Сардотін, хай там хто вона така, щоб Ілайда мала змогу повернути борг життя, яким завдячує Кальтені Ромп'єр.

Навіть після стількох тижнів у її сні просочувалися, немов чума, останні миті в Мораті: охоронці, які намагалися затягнути її до підземелля й запліднити нащадком

валга; Крилата очільниця, яка місця живого на них не лишила; самопожертва Кальтени Ромп'єр, яка вирізала химерний уламок темного каменю зі своєї руки, куди він був ушитий, та наказала Ілайді віддати його Селені Сардотін.

Саме перед тим, як Кальтена перетворила Морат на напівзотлілі руїни.

Ілайда приклала брудну руку, що ледь видимо тремтіла, до твердої грудки в кишені своєї шкіряної камізельки, у яку досі була вдягнена. Могла заприсягнутися, що слабка пульсація прокотилася шкірою, наслідуючи її власне серцебиття.

Дівчина здригнулася під скупим сонячним промінням, що причаїлося поміж зелених крон. Літо розкинуло свою задушливу владу на світ, спека палила так нещадно, що вода стала найціннішою потребою.

Так було ще від початку, однак тепер цілісінський день Ілайди — та й усе *життя* залежало від цієї рідкої сили.

На щастя, після танення гірських снігів Дібровник рясів струмками, які кривуляли з вершин. Прикро лишень, що Ілайда на своїй шкірі відчула, якої води пити не варто.

Три дні вона пробула однією ногою в могилі: її вивертало й лихоманило після того, як глитула застоюну воду зі ставка. Три дні її проймав такий непосильний дроз, що, здавалося, тріснуть кістки. Три дні вона вмивалася німими сльозами в страдницькому відчаї від думки про те, що помре самотою тут, у цьому безкрайому пралісі, й ніхто навіть гадки не матиме.

І весь цей час той уламок пульсував та наспівував у її кишені. Могла заприсягнутися, що в охоплених гарячкою снах він шепотів до неї, співав колискові мовами, яких люди вимовити не в змозі.

Відтоді він затих, але її не покидали запитання. Чи більшість людства таки відійде в засвіти?

Що вона несла на північ: дар чи, може, морок? І чи Селена Сардотін знатиме, як із ним учинити?

«Віддай зі словами, що можна відімкнути будь-які двері, якщо маєш ключ», — просила Кальтена. Зупиняючись час від часу на такий потрібний відпочинок, Ілайда не раз розглядала переливчастий чорний камінь. Звісно, на ключ він геть не скидався: грубуватий, немов його щойно видовбали з більшого шматка породи. Можливо, слова Кальтени були загадкою, призначеною лише для отримувача.

Ілайда зняла свою майже порожню торбу й відкинула полотняний клапан. Їжа закінчилася тиждень тому, тож вона збирала ягоди. Жодної знайомої серед них не знайшла, але пам'ять років, проведених із нянею Фіннулою, застережливо шепотіла до неї спочатку розтерти ягоду на зап'ястку, аби перевірити, чи з'явиться якась реакція.

Здебільшого вона з'являлась.

Але час від часу Ілайді траплявся куш, гілки якого ломилися від істівних ягід, і от тоді вона набивала ними черево, перш ніж назбирати до торби. Понишпоривши поміж полотняних стінок, поплямованих у рожеве та синє, дівчина здобулася лише на останню жменьку ягід, загорнутих у запасну сорочку — біла тканина аж рябіла від червоних та фіолетових мазків.

Єдина жменька, аби протриматися до наступної знахідки.

Хоч як її точив голод, Ілайда з'їла тільки половину. Може, вдасться знайти більше до наступної зупинки з настанням ночі.

Полювати вона не вміла — сама думка про те, що доведеться спіймати живе створіння, скрутити йому шию

або ж ogrіти по черепу каменем... Її відчай не настільки сильний.

Можливо, зрештою, вона все-таки не Чорнодзьоба попри таємницю крові материнської лінії.

Ілайда начисто злизала з пальців ягідний сік разом із брудом та засичала, вставши на задубілі, наболілі ноги. Без їжі довго не протягне, але з тими монетами від Манон заходить до селища або ж наближатися до мисливських багать, які траплялися їй останні кілька тижнів, Ілайда не ризикувала.

Ні. Годі з неї доброти та милосердя чоловіків. Масні погляди охоронців на її оголене тіло, а ще причина, з якої дядько продав її герцогові Перрінгтону, назавжди відкарбувалися в її пам'яті.

Скривившись, Ілайда закинула торбу на плечі та почала обережно спускатися схилом високого пагорба, видивляючись, куди ступнути поміж каміння та коренів.

Можливо, вона повернула не туди. Попри все: а як вона взагалі дізнається, коли перетне кордон Террасену?

І як узагалі знайти свою королеву — і її двір?

Ілайда загнала ці думки подалі, тримаючись тьмавого затінку та уникаючи озерець сонячного світла. Від нього лише стане спекотніше, і дужче розіграється спрага.

Знайти воду до настання темряви, либонь, було важливіше за ягоди.

Вона спустилася аж до підніжжя пагорба, і, проковтнувши стогін, опинилася перед лабіринтом із дерев та валунів.

Здавалося, тепер стояла у висохлому річищі струмка, що колись вихляв поміж пагорбів. Воно різко завертало попереду — на північ. З вуст зірвалося зітхання. Дякувати Анніт. Принаймні Заступниця ясного глузду наразі її не покинула.

Ілайда триматиметься річища так довго, як тільки зможе, триматиметься півночі, а потім...

Вона не знала, як саме назвати це відчуття. Ні запах, ні краєвид, ані звуки — нічого не вирізнялося довкіл: той самий сморід суглинка й сонячне світло, каміння й шепіт крон ген над головою.

Але було щось. Немов висмикнута з ошатного гобелену ниточка, і її тіло заціпеніло.

Стугін і шурхіт листяної завіси стих із наступним ударом серця.

Ілайда уважно придивилася до схилів, до річища. На верхівці найближчого пагорба випнулося з трав'янистого схилу коріння дуба, утворюючи криївку з тонких коренів та моху, що заповонив вимерлий потічок. Ідеальна схованка.

Накульгуючи, вона попрямувала туди, понівечена ногою огризалася болем, каміння сипалося та раз у раз вибікувало нагоди підвернути її щиколотки. Вона заледве дотягнулася до коренів, коли прокотилася луна першого громохкого *вибуху*.

От лишень то був не грім. Ні, вона ніколи не забуде той характерний звук, адже він серед інших полював на неї у снах і наяву.

Удар міцних шкіряних крил.

Віверни.

А може, дещо небезпечніше: Залізнозубі відьми-вершниці, чий нюх не менш гострий і відточений, аніж у їхніх крилатих.

Ілайда пірнула під завісу товстих коренів, бо лопотіння крил наближалось, занурюючи ліс у могильну тишу. Шкіра на її долонях подерлася об гілля та гостре каміння, коліна уперіщилися в кам'янисте ложе, коли вона врешті

втиснулася в боковину пагорба й заходила через ґрати з коріння пасти поглядом крони дерев.

Удар і — серце не встигло ще й тьохнути в грудях — ще один. Такий синхронний, що будь-хто в цьому лісі подумав би, буцімто це просто луна, однак Ілайда знала: відьом дві.

Вона достатньо спостерігала за ними в Мораті, щоб знати, що Залізнозубим наказано приховувати свою кількість. Вони літали ідеальним дзеркальним строєм, тож і нашорошивши вуха можна було розпізнати лише одну істоту.

Але ці дві, хай хто вони є, поставилися до наказу недбало. Або настільки недбало, наскільки могли б безсмертні смертоносні відьми. Можливо, з рою нижче за рангом. Послані в розвідку.

«Або щоб уполювати декого», — нажахано прошепотів тихий голосок у її голові.

Ілайда дужче втиснулася в землю, коріння вперлося їй у спину, поки вона не зводила очей із крон.

І побачила. Нечітку швидко величезну тінь, що пропливла простісінько над верхівками дерев, ледь зачіпаючи гілля. Шкіряне перетинчасте крило з вигнутим, слизьким від отрути пазуром блиснуло в сонячному світлі.

Як же рідко вони здійсмалися в небо вдень. Хай на що вони полювали, це мало бути щось цінне.

Ілайда боялася навіть вдихнути на повні груди, допоки лопотіння не стихнуло, віддалившись на північ.

У бік Феріанської ущелини — місця, де, за словами Манон, перебувала друга половина армії.

Ілайда поворухнулася, лише коли лісова кишнява знову задзижчала.

Від тривалого безруху м'язи засудомило, і дівчина застогнала, коли випростала спочатку ноги, затим розім'яла передпліччя, а потім і плечі.

Ні кінця ні краю — ця подорож не закінчиться ніколи. Вона віддала б що завгодно заради безпечного даху над головою. А ще заради гарячої їжі. Можливо, пошукати їх усього на одну ніч вартувало ризику.

Обережно видивляючись, куди ступити у висохлому, немов кістяк, річищі струмка, Ілайда ступила два кроки, перш ніж те відчуття-невідчуття знову смикнуло її свідомість, наче тепла жіноча долоня стиснула плече, аби зупинити.

Лабіринт лісу жебонів звуками. Але вона відчула це — відчула щось у ньому.

Не відьми чи віверни й не монстри. Хтось. Хтось її вистежував.

Хтось ішов назирці.

Ілайда за звичкою дістала з піхов бойовий ніж, який дала Манон, коли покинула в цьому злиденному лісі.

Якби ж то ще відьма навчила її вбивати.

Лоркан Сальвате уже два дні переховувався від тих проклятих богами істот.

Їх він не винив. Відьми лютували, коли він прокрався до них у лісовий табір посеред ночі, перерізав трьох вартівниць так, що не помітили ні вони, ані їхні віверни, а четверту затягнув у ліс на допит.

Йому знадобилося дві години, щоб розколоти Жовтоногу відьму так глибоко в пащі печери, що навіть її крики ще спробуй розчути. Дві години, а по тому вона заспівала для нього.

Дві армії відьом були наготові захопити континент: одна в Мораті, друга — у Феріанській ущелині. Жовтонога не знала нічого про силу, якою володіє герцог Перрінгтон, не знала нічого й про те, на що полював Лоркан: